

Sygn. akt I ACa 632/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Sławomir Jurkowicz
Sędziowie:	SSA Walter Komorek SSA Elżbieta Lipińska (spr.)
Protokolant:	Joanna Skuza

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2012 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **C. D.**

przeciwko **A. M.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 23 lutego 2012 r. sygn. akt I C 1171/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego 2700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił powództwo, którym powód wniósł o zasądzenie od pozwanego (Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W.) kwoty 50.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za bezprawną eksmisję „na bruk”. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 17 lipca 2006 r. został wyeksmitowany na bruk z lokalu przy ul. (...) we W. przez pozwanego komornika z ewidentnym naruszeniem art. 1046 § 4 k.p.c. Podał dalej, że 10.07.2006 r. złożył wniosek o wstrzymanie się z dokonaniem czynności eksmisyjnych przez komornika, lecz wniosek nie został pozytywnie rozpatrzony przez pozwanego. W wyniku tej eksmisji doznał ogromnego szoku i został sprowadzony do stanu ubóstwa i bezdomności, która datuje się od dnia 17 lipca 2006 r. do chwili obecnej.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2004 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu rozwiązał małżeństwo powoda z A. D. z domu A. i orzekł w pkt II wyroku eksmisję pozwanego ze wspólnego mieszkania położonego przy ul. (...) we W.. Apelacja od powyższego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 1 czerwca 2005 r. (sygn. akt I A Ca 312/05). W dniu 8 lipca 2005 r. wyrokowi temu w zakresie eksmisji nadano klauzulę wykonalności. Postanowieniem z dnia 21.11.2005 r. Sąd Okręgowy dokonał wykładni pkt II wyroku rozwodowego wskazując, że orzeczenie eksmisji następuje wyłącznie na podstawie art. 58 § 2 zd. 2 kro, nie mają zatem zastosowania przepisy ustawy z 21.05.2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego o uprawnieniu do lokalu socjalnego.

Egzekucja została wszczęta z wniosku wierzycielki w dniu 19.07.2005 r. Prowadzący postępowanie egzekucyjne komornik S. P. odstąpił od zaplanowanych na dzień 23.12.2005 r. czynności eksmisyjnych wobec powoda z uwagi na brak wskazania lokalu zastępczego, do którego miałby zostać on przekwaterowany.

Postępowanie egzekucyjne zostało następnie na wniosek wierzycielki przekazane wraz z tytułem egzekucyjnym do prowadzenia komornikowi sądowemu przy Sądzie Rejonowym w W., A. M..

Czynności eksmisyjne zaplanowane zostały ponownie na dzień 17.07.2006 r., o czym powód został zawiadomiony i wezwany do dobrowolnego opuszczenia lokalu. Wierzycielka A. A. (2) wskazała jako pomieszczenie tymczasowe dla powoda lokal położony we W. przy ul. (...) w hotelu (...) (L.).

Pismem z 10.7.2006 r. powód zwrócił się do pozwanego z wnioskiem o wstrzymanie się z czynnościami egzekucyjnymi wyznaczonymi na ten dzień w oparciu o przepis 822 k.p.c. Powód wskazał, że lokal przy ul. (...) nie jest lokalem zamiennym ani socjalnym, bowiem przepisy statutowe hotelu wykluczają możliwość prowadzenia takiej działalności. Ponadto wskazał na toczące się przed Sądem postępowanie w kwestii przyznania powodowi lokalu socjalnego lub zastępczego. Pismem z dnia 10.07.2006 r. komornik nie uwzględnił prośby powoda, albowiem w jego ocenie nie zachodziły żadne przesłanki do odstąpienia od wyznaczonych na dzień 17.07.2006 r. czynności eksmisyjnych. Wskazał, że pomieszczenie w hotelu (...) we L. spełnia wymogi art. 1046 § 6 k.p.c. § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania w sprawach o opróżnienie lokalu lub pomieszczenia albo w sprawach o wydanie lokalu lub pomieszczenia albo o wydanie nieruchomości oraz szczegółowych warunków, jakim powinno odpowiadać tymczasowe pomieszczenie.

W dniu 17.07.2006 r. podjęto czynności zmierzające do eksmisji powoda z mieszkania przy ul. (...) we W.. W trakcie czynności eksmisyjnych powód spakowawszy swoje rzeczy osobiste dobrowolnie oddał się z miejsca czynności, odmawiając podpisania protokołu czynności. Dłużnika poinformowano ponownie o lokalu tymczasowym, jednak stwierdził, że lokal ten go nie interesuje. Pozostawione przez dłużnika ruchomości spisano i oddano pod dozór wierzycielki.

Wierzycielka A. A. (2) dokonała na własne nazwisko opłaty za pobyt dla powoda w pomieszczeniu w hotelu (...) od dnia 17.07.2006 r. do dnia 23.07.2006 r.

Powód zgłosił się tego samego dnia do hotelu (...) w L. i zapłacił sam za 1-dniowy pobyt w tym hotelu.

Powód wniósł skargę na czynności komornika w dniu 19.07.2006 r. Wskazał w niej, że został wyeksmitowany „na bruk”, albowiem odmówiono mu prawa wstępu do lokalu tymczasowego, argumentując to tym, że opłata za pobyt została wykupiona na żonę powoda. Ponadto pozwany nie sprawdził, czy lokal ten spełnia wymagania dla pomieszczenia tymczasowego, które określone zostały w przepisach prawa.

Komornik A. M. skargi nie uwzględnił i wskazał, że czynności przeprowadzone zostały zgodnie z art. 1046 § 4 k.p.c. w związku z faktem wskazania przez wierzycielki pomieszczenia tymczasowego (art. 1046 § 5 k.p.c.), a pomieszczenie to spełniało wymogi wymienione w art. 1046 § 6 k.p.c. oraz przepisach rozporządzenia. Powód oddalił się z miejsca

czynności, nie podpisując i nie odbierając protokołu eksmisji. Nie wyraził zamiaru zasiedlenia wskazanego mu pomieszczenia tymczasowego.

Postanowieniem z dnia 9.10.2006 r. Sąd Rejonowy dla W. oddalił skargę dłużnika na czynności komornika dzielając stanowisko pozwanego. Dodał też, że fakt ubiegania się w tym czasie o lokal socjalny nie stanowił podstawy do wstrzymania się przez komornika z czynnościami egzekucyjnymi. Na powyższe postanowienie dłużnik wniósł zażalenie, które zostało odrzucone przez Sąd Okręgowy 12.02.2007 r.

Pismami z 21.03.2007 r., 10.10.2007 r. i 13.03.2009 r. powód zwracał się też do Ministra Sprawiedliwości ze skargami na czynności komornika i doznał w związku z tym szkodę. W odpowiedzi na jego pisma wskazano, że działania z zakresu nadzoru administracyjnego sądowego nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli, a nie stwierdzono podstaw do podejmowania czynności nadzorczych. Powód zwracał się nadto do Krajowej Rady Komorniczej, jednak skarga jego nie została uwzględniona.

Powód w dacie eksmisji nie miał i nadal nie ma stałego miejsca zamieszkania ani tytułu prawnego do innego lokalu.

Przy takich ustaleniach Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód swoje roszczenie opierał o przepis art. 24 k.c. wskazując, że jego dobra osobiste zostały naruszone poprzez bezprawnie dokonaną eksmisję „na bruk” przez pozwanego w dniu 17.07.2006 r., a na skutek działań pozwanego doznał wstrząsu, został doprowadzony do stanu ubóstwa i bezdomności, a z uwagi na brak stałego miejsca zamieszkania doznał również szkody majątkowej w postaci utraconych zarobków. Na tej podstawie żądał tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania kwoty 100.000 zł.

Sąd I uznał, że brak jest podstaw do przypisania pozwanemu działań bezprawnych w rozumieniu przepisu art. 24 k.c. Ponadto powód w żaden sposób nie udowodnił związku przyczynowego pomiędzy działaniami pozwanego a powstałą w ten sposób szkodą, jak i samej szkody.

Powoławszy treść przepisu art. 1046 § 4 k.p.c. (obowiązującego w chwili dokonywania czynności egzekucyjnych) Sąd I instancji, podniósł, że jak wynika z zebranego materiału dowodowego, wierzycielka A. A. (2) wskazała komornikowi pomieszczenie tymczasowe, do którego miał zostać przesiedlony powód, tym samym nie można uznać działań komornika za bezprawne. Pomieszczenie tymczasowe wskazane przez wierzycielkę spełniało wymogi określone w obowiązującym wówczas art. 1046 § 6 k.p.c. i w § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania w sprawach o opróżnienie lokalu lub pomieszczenia... (Dz. U. Nr 17, poz. 155), a pobyt powoda w tym pomieszczeniu został opłacony przez wierzycielkę na okres od 6 dni, tj. od dnia eksmisji 17.07.2006 r. do dnia 23.07.2006 r. Sąd uznał, że w związku z faktyczną rezygnacją powoda z uprawnienia do zasiedlenia tego pomieszczenia nie nastąpiło przymusowe przekwaterowanie powoda po jego wyeksmitowaniu, jednak obowiązek zapewnienia pomieszczenia tymczasowego ma charakter gwarancyjny, a skorzystanie z pomieszczenia przez dłużnika jest dobrowolne i organ egzekucyjny nie może w drodze przymusu doprowadzić do jego zasiedlenia przez dłużnika. Powód sam zrezygnował z możliwości skorzystania z tego pomieszczenia w czasie dokonywania czynności egzekucyjnych (zarzut użycia przemocy wobec powoda nie został udowodniony), zaś konsekwencje związane z zamiarem zasiedlenia tego pomieszczenia później bez udziału komornika pozostają poza zakresem odpowiedzialności tegoż. Powód nie wykazał również, aby poinformował komornika o trudnościach związanych z zasiedleniem tego pomieszczenia.

Pozwany dysponował tytułem egzekucyjnym, na podstawie którego mógł przeprowadzić czynności eksmisyjne w dniu 17.07.2006 r. oraz zostało mu wskazane pomieszczenie tymczasowe, do którego na podst. art. 1046 § 5 k.p.c. mógł przesiedlić powoda. Fakt ubiegania się przez powoda w tym czasie o prawo do lokalu socjalnego nie stanowił podstawy do wstrzymania się przez komornika z czynnościami egzekucyjnymi. Eksmisja została dokonana w oparciu o tytuł wykonawczy z dnia 9.12.2004 r., w którym Sąd nie orzekł o uprawnieniu do lokalu socjalnego, potwierdzając to postanowieniem z dnia 21.11.2005 r. we przedmiocie wykładni.

W tych okolicznościach zdaniem Sądu Okręgowego działania komornika nie były bezprawne, co potwierdza ich badanie w postępowaniu I Co 2825/06 w ramach nadzoru judykacyjnego i dlatego powództwo oddalił.

Apelację od tego wyroku wniósł powód, zarzucając:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie:

1. art. 233 § 1 k.p.c., mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegające na nierozważeniu przez Sąd I Instancji wszechstronnie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności pominięcie, bądź złą ocenę materiału dowodowego, przez Sąd I instancji odnośnie do niżej wymienionych dowodów:

a) pominięcie dowodu z zeznań świadka T. G., kierownika Hotelu (...) w L., do którego pozwany komornik eksmitował powoda, uparczywie twierdząc, że miejsce to zostało sprawdzone i uzgodnione z jednym z pracowników tego hotelu, czemu ten kategorycznie zaprzecza wykluczając, aby hotel służył do takich celów,

b) faktu zgłoszenia się powoda w dniu 17.07.2006 r. do wskazanego przez pozwanego komornika hotelu (...) w L. jako miejsca eksmisji, gdzie odmówiono mu pobytu oświadczając, iż nie ma takiej możliwości, co zaprzecza twierdzeniom Sądu, jakoby powód sam zrezygnował z zasiedlenia miejsca wskazanego przez komornika,

c) dowodu KP Nr 27 z dnia 17.07.2006 r. wystawionego przez kierownika hotelu T. G. na nazwisko powoda C. D. za nocleg w dniu 17.07.2006 r.,

d) pominięcie zapewnień Sądu Okręgowego we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia 2 sierpnia 2006 r., sygn. akt II Ca 394/06, że komornik wstrzyma się z dokonaniem czynności eksmisyjnych do czasu wskazania dłużnikowi pomieszczenia tymczasowego;

2. art. 328 § 2 k.p.c., mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegające na nieustosunkowaniu się przez Sąd I instancji w uzasadnieniu do wskazanych w punkcie 1 zarzutów.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku i uwzględnienie żądania pozwu, ewentualnie na podstawie art. 386 § 4 k.p.c., uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach II instancji.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny uznał ją za bezzasadną. Apelacja nie formułuje zarzutów dot. ustaleń faktycznych, poczynionych przez Sąd I instancji. Ustalenia te Sąd Apelacyjny uznaje za prawidłowe, przyjmuje za własne i czyni je podstawą swojego rozstrzygnięcia.

Apelacja skupia się natomiast na zarzutach naruszenia prawa procesowego, kwestionując prawidłowość oceny materiału dowodowego, dokonaną przez Sąd Okręgowy, jak i kwestionując prawidłowość sporządzonego uzasadnienia wyroku w aspekcie wymogów art. 328 § 2 kpc. Oba te zarzuty są nietrafne.

W szczególności nie jest prawdą, aby Sąd I instancji wadliwie zinterpretował zeznania świadka T. G., kierownika Hotelu (...) w L., który miał rzekomo wykluczyć, aby hotel służył do takich celów. W ustaleniach Sądu brak stwierdzenia, że hotel ów był przeznaczony na udostępnianie osobom, którym służą z mocy przepisów prawa do lokali socjalnych i istotnie św. G. zaprzeczył, aby prowadzony przez hotel służył do takich celów. Powód zapomina jednak, że nie służyło mu – jak to trafnie ustalił Sąd i instancji – prawo do takiego lokalu, a do wskazania miejsca, do którego można by wyeksmitować powoda, zobowiązana była wierzycielka, co też uczyniła, wynajmując dla niego hotel na okres tygodnia. Odmowa powoda uczestniczenia w czynnościach eksmisyjnych, dobrowolne oddalenie się z miejsca czynności i odmowa podpisania protokołu czynności, spowodowały zakończenie tych czynności pod jego nieobecność. Dłużnika poinformowano ponownie o lokalu tymczasowym, jednak stwierdził, że lokal ten go nie interesuje. Św. G. nie przypominał sobie kontaktu z powodem i zaprzeczył, jakoby miał go informować, że nie przyjmie go do hotelu, bo pokój został wykupiony na nazwisko innej osoby. Fakt, że powód w tym dniu zgłosił się do hotelu i wynajął pokój na jedną noc, stanowił jego dobrowolny wybór i nie świadczy o wadliwym wykonaniu czynności przez komornika, co

potwierdziły także postępowania skargowe. Nie jest trafny zarzut, że Sąd Okręgowy nie dał wiary, iż powód za ten nocleg zapłacił, jednak okoliczność ta pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie.

Nie jest także trafny zarzut pominięcia „zapewnień Sądu Okręgowego we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia 2 sierpnia 2006 r., sygn. akt II Ca 394/06”, że komornik wstrzyma się z dokonaniem czynności eksmisyjnych do czasu wskazania dłużnikowi pomieszczenia tymczasowego. Pomieszczenie takie powodowi zapewniła wierzycielka, jak już wskazano wyżej, i aktualne pozostają wszystkie rozważania dot. jego odmowy zasiedlenia tego pomieszczenia.

Ocenę Sądu Okręgowego należało uznać za swobodną w ramach zakreślonym treścią art. 233 § 1 kpc. Jest ona spójna, logiczna i nie ma cech dowolności.

Bezzasadność zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów implikuje brak naruszenia art. 328 § 2 kpc, polegającego zdaniem powoda na nieustosunkowaniu się przez Sąd I instancji w uzasadnieniu do jego zarzutów naruszenia tej zasady, gdyż Sąd I instancji uzasadnił orzeczenie w zgodzie z wymogami tego ostatniego przepisu.

Z tych względów na podstawie art. 385 kpc należało orzec, jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach oparto na art. 98 kpc.

bp